

[Alfred Jensen.]

mig, om det er rigtigt, at der bliver en lille stigning i skatten, eller om han kan godtgøre, at der ikke vil ske nogen forhøjelse i skatten for de personer, det her drejer sig om.

Jeg kan give min tilslutning til den ændring af zonerne, som finder sted i både § 2 og § 3. Men jeg må atter, som jeg gjorde det såvel i forfjor som i fjor, fremsætte ønsket om en ajourføring af forsørgerfradragene. Der blev ikke taget hensyn til mine indvendinger og synspunkter i 1947. I 1948, hvor der var en stærk utilfredshed med skatterne — en utilfredshed, som stadig er tilstede, selvom den ikke kommer til udtryk på samme måde —, gennemførtes der en lempelse. Den blev ikke gennemført i forbindelse med ligningsloven; først da vi havde udskrivningsloven til behandling, foretog man ændringer i selve skalaens beløb og gennemførte en forhøjelse på 200 kr. af forsørgerfradraget. Men det var jo ikke en lettelse, der svarede til, hvad skatteyderne havde krav på, og som de ville få, hvis man ajourførte forsørgerfradragene og forsørgerfradragene, og den står slet ikke mål med de forslag, som den socialdemokratiske gruppe her i folketinget sammen med os stillede i 1945—46. De lettelser, vi fik i fjor, betød stort set kun, at toppen af den skatteforhøjelse, som de allerfleste med lave indtægter ville få i år som følge af indtægtsstigningen i fjor, ville blive taget bort, men der blev ikke nogen reel lettelse i skattebyrderne. Forholdet er stadig det, at indtægterne ikke er fordoblet, men at skatterne stort set er fordoblet, og det var det forhold, vi skulle have ændret.

Derfor foreslog jeg i fjor, at vi ændrede reglerne i ligningsloven, sådan at alle, der havde den samme indtægt, fik skattelettelse, eller nedslag i deres indtægt — men det kommer ud på et. Jeg foreslog endvidere, at man forhøjede maksimalbeløbet fra 5 000 kr. til 7 000 kr. De synspunkter, jeg gav udtryk for i fjor, opretholder jeg stadig, og derfor har vi fortsat ønske om, at den lovgivning, vi nu beskæftiger os med, ændres, hvad nedslagsbeløbene angår, på en sådan måde, at samtlige skatteydere, som har indtægter under maksimalgrænserne, får skattelettelse, og vi ønsker altså maksimalbeløbene hævet.

Jeg vil ikke med disse bemærkninger om, at alle, der har den indtægt, der her er tale om, skal have fordel af nedslagsbeløbene, have sagt, at der ikke er særlige vanskeligheder for de erhvervshemmede, altså gamle, invalider, syge og personer over 65 år; det erkender jeg at der er, men jeg vil også mene,

at den forsørger, der ikke har en indtægt, som overstiger maksimalbeløbet — enten man nu tager de 7 000 kr., vi foreslog i fjor, eller et beløb i nærheden, eller vi holder os til de 5 300 kr., som foreslås her —, er i virkeligheden stillet lige så dårligt som dem, vi lovgiver for her, og han bør have det samme nedslagsbeløb. Tror man ikke, at den mand, som er tvunget ud i arbejdsløshed, og som må leve uge efter uge, måned efter måned af en undersøttelse, er lige så dårligt stillet som de erhvervshemmede? Han har udgifter, han har besvær, som de ikke har. Han må hveranden dag eller daglig gå til kontrol, han må dag ud og dag ind søge efter arbejde, fordi den tilværelse, understøttelsen levner ham, aldeles ikke er tillokkende og tilfredsstillende. Han må have det samme moralske krav på at få en lettelse som de personer, der er nævnt her i lovforslaget.

Hvad der gælder for den arbejdsløse, gælder i mange tilfælde også for enligt stillede kvinder. Der er talt mange smukke ord om, at de enligt stillede kvinder skal hjælpes, men når det kommer til de praktiske foranstaltninger, er det, som om man ikke har øjnene åbne for, at der er noget at gøre netop på det område. Hvad er mere rimeligt, end at man netop i denne forbindelse trækker problemet de enligt stillede kvinder frem og giver dem det nedslag i skatteindtægten, der her er tale om. Jeg skal ikke holde rørstrømske taler om disse kvinders stilling og forhold, jeg tror, de er almindeligt kendt, og jeg vil også tro, at medlemmerne her i tinget vil give mig ret i, at disse personer moralsk set har samme krav på at få en lettelse som de gamle og syge.

Sluttelig skal jeg sige, at vi naturligvis vil støtte alle bestræbelser for at lette skatte trykket på de mindrebemidlede, og jeg vil også håbe, at man vil tage hensyn til de udtalelser, jeg her har fremsat. Skulle det ikke være tilfældet, må man gøre sig klart, at vi vil fremsætte dem i forslags form ved anden behandling.

Tholstrup: En dag som i dag burde Christiansborg hejse flaget på hel stang. For en gangs skyld forelægger den højtærede finansminister et forslag om skattelettelse, og det er i virkeligheden en begivenhed, man skulle fejre. Vi kunne naturligvis have ønsket, at man var gået lidt videre ad denne vej, navnlig med hensyn til de i § 3 nævnte nedslag, så vi helt kunne undgå at opkræve skat af de mindste indtægter, især hvor skatteindtægten er så ubetydelig, at det slet ikke kan betale sig at opkræve skatten. Var det ikke